tahhate kuulda —!“ Ma siin nimmetasin Jummalat ja et keige alwemgi temma peale omma murred peab weretama palwes, — agga sedda mees ei tahtnud kuulda, ütles: „jah, kui ma weel öige mees ollin, eks ma siis ikka ka luggenud, agga nüüd ollen selle tarwis kõlwatu!“ — Agga kuulge isse, kül siis näete.

Sündisin P. küllas ja Koido Peter on minno nimmi. Wannemad surrid, kui minna alles wäeti ollin. Agga wend olli siis jubba innimenne ja kaswatas mind üllesse wannematte saunas, mis naad meile järrele jätnud. Kui ma leeris sain käinud, surri wend ja temma naene olli ennegi mulda pandud. Et neil lapsi ei olnud, siis saun ja mis seal sees olli, jäi minno ommaks ja sain ma nenda korraga omma arwates jõukaks mehheks, jõukamaks kui mitto teisi minno ealissi, ja kandsin sellepärrast ninna püsti ja ollin uhke. Tahtsin nüüd ka naest wõtta, agga muud ma ei nõudnud, kui et ta kange töteggia piddi ollema ja mitte ilma rahhata. Otsisin kaua, kumni wimaks tüdruku leidsin, kes minno mele järrel olli; ja et kül mõnni ta süddame kangust ja tiggedust laitis, ma sest ei holinud; mõtlesin agga: tööd ta wõib tehha, lehma mullikas, wiis lammast ja 25 rubla rahha saab kasa, eks nisuggusega sünni ellada! — Läksime pari ja kui pulmad ollid petud, ütlesin: „Marri, nüüd peame hakkama tööd teggema, et eddasi same ja mõnne rublakesse weel kõrwale panneme. Meil on kül maja ja riisto ja weisid, paljo sedda puhko tarwis lähhäb;

agga kui sinno 25 rubla otsa sawad, siis polle meil ennam rahha ja kes wõib teada, missuggused päwad weel ees. Peame agga rahha korjama, ilma rahhata ei olle õnne. Olled sa nüüd minno öige naene, siis heidad ka minno nõusse!“ Naene olli wägga rõmus, ütles: ollen issegi nenda arwamd agga nüüd armastan sind weel ennam et mõistad ni targaste räkida!“ — Selsammal päwal hakkasime nõu mõda teggema, minna sauna kattust parrandama, naene aja läbbi kaewama, kapstaid istutama ja karduhwlid mahha teggema. Selle töga lõppes esimenne nädal otsa ja saime parrajaste laupäwa õhtuks walmis; agga teiseks näddalaks olli meil kaup walmis tehtud, minna siis piddin perremehhele põldo kündma, naene rahha pärrast kehrama. Agga nüüd tulli weel naese mele, et kapstaaja äär liig lai ja kui selle ülleskaewaks et siis mõnne peendra wõiks jure wõtta ja süggise ennam müa. Nõu olli hea, agga aeg pudus ärra. „Mis muud, — ütles siis naene, homme hommiko kaewame ta läbbi, siis on tehtud!“ Agga ei ma sedda ei tahtnud mitte; olli mul häbbi nende ees, kes eht teisel hommikul mõda lähhäksid kirriko ja meid näägsid tö jures; arwasin ka, et õige olleks, esimessel pühhapäwal pärrast laulatamist naesega kirriko minna, naggo meie walla wiis on: „Tõssi kül! wastas naene, — peame kirriko minnema, se on wanna wiis; agga siis ei aita mund: wõttame labbidad kohhe kätte, teme ned peendrad walmis, siis olle memurrest lahti ja lõppe-

Eesti-ma-rahwa Kalender 1864, lk. 24